

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 939/2014
16.07.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца З.Ј. из Т., чији је пуномоћник Д.С.И., адвокат из Н.С., против туженог ЈКП „Новосадска топлана“ са п.о. Нови Сад, ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3701/13 од 30.04.2014. године, у седници одржаној 16.07.2015. године донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3701/13 од 30.04.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 647/12 од 31.07.2013. године, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи решење туженог од 21.02.2012. године, којим му је отказан уговор о раду, те да се обавезе тужени да га врати на послове и радне задатке које је обављао пре отказа или послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима, као и да му накнади трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3701/13 од 30.04.2014. године, жалба тужиоца је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11), па је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се ревизија може изјавити, применом члана 407. став 1. ЗПП.

Предмет тражене правне заштите је поништај решења туженог од 21.02.2012. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду, применом члана 179. став 1. тачка 2. и 3. Закона о раду, због учињене повреде радне обавезе која је предвиђена чланом 23. став 1. алинеја 1, 3, 9, 10. и 25. уговора о раду. Наведеним решењем тужиоцу је стављено на терет неоправдано одбијање извршења радних задатака и налога, те неуредно и неблаговремено извршавање радних задатака и налога у периоду од 5. до 28.12.2011. године, као и да је 02.02.2012. године био на радном под дејством алкохола и у таквом стању управљао службеним моторним возилом туженог.

Испитујући законитост побијаног решења, судови су утврдили да тужилац, по занимању машински техничар, који је био запослен код туженог и обављао послове монтера, својом кривицом, јесте учинио повреду радне обавезе која му је стављена на терет, јер је 02.02.2012. године, приликом алкотестирања утврђено присуство алкохола у крви у висини од 0,78 промила, а поновним мерењем је утврђено 0,45 промила алкохола у крви. Тестирање је вршено од стране Службе унутрашње контроле туженог, која је извршила алкотестирање апаратом „Дрегер“, чија је исправност утврђена приликом контроле и сервисирања 05.01.2012. године, дакле, непун месец дана пре спорног догађаја. О извршеном тестирању сачињен је записник, који је тужилац потписао без стављања примедби, није тражио контролно вађење крви, а пре извршене контроле саопштио је запосленима који су вршили контролу, да је попио два фраклића ракије. На овај начин судови су утврдили да тужилац јесте учинио повреду која му је решењем туженог стављена на терет, односно да је 02.02.2012. године био на радном месту под дејством алкохола и у таквом стању управљао и службеним моторним возилом туженог, што је као повреда радне обавезе прописано чланом 23. алинеја 10. уговора о раду, па је правилно примењено материјално право када је одбијен тужбени захтев за поништај решења туженог и враћање на рад, уз закључак судова да је на овај начин настао основ за отказ уговора о раду, применом члана 179. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05 и 61/05). Доношењу решења предходило је упозорење тужиоцу о постојању разлога за отказ уговора о раду, на које се он и изјаснио, а затражено је и мишљење синдиката, чиме су испоштоване и одредбе члана 180. став 1. и 2. и члана 181. став 1. Закона о раду.

Наводе у ревизији којима се оспорава утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд није ценио, јер се ревизија из ових разлога не може изјавити (члан 407. став 2. ЗПП).

Применом члана 414. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд није детаљно образлагао ову пресуду, с обзиром да се ревизијом понављају жалбени наводи, на које се другостепени суд изјаснио и дао разлоге које прихвата и овај суд, па се образлагањем не би постигло ново, нити уједначеније тумачење права.

На основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

